

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Prima Historica. Desponsationis Virginis cum castissimo Iosepho
dulcissimam historiam antiquorum Patrum Testimonijs stabilimus,
verumque matrimonium inter hos sacros sponso extitisse ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

DE SACRIS AR- CANIS DESPONSATIONIS

B. VIRGINIS,

necnon de eximiis laudibus dile-

ctissimi eius sponsi

Ioseph.

LIBER QVARTVS.

HOMILIA PRIMA HISTORICA.

*DESPONSATIONIS VIRGINIS CVM CASTIS-
simo Iosepho dulcissimam historiam antiquorum Patrum Testimo-
niis stabilimus, verumq; matrimonium inter hos sacros spon-
sos extitisse apertissime comprobamus. ac tandem de eta-
te, in qua illi sponsalitia interunt, disserimus.*

Niceph. lib.
1. cap. 7.

ANTEQVAM Pa-
trum testimonia de
Virginis despon-
satione proferam, an-
tiquissimi Nicapho-
ri, celeberrimi historio-
graphi, verba in me-
dium producam; sic enim ait lib. 1. cap. 7
Postquam adoleuit Virgo, consilium Sacerdo-
tes agitarunt, quid de ea statuerent, ne in sacru
eius corpus admittere quidquam viderentur;
sacrilegium namq; prorsus se commissuros pu-
tabant, si viro eam coniungerent, atque in ser-
uitutem coniugalis legis redigerent; quae semel
Deo dicata esset: E diverso autem puellam eo
etatis flore in sacratione Templo versari, nec
permissum lege putabant, nec rem satis hone-
stam, & decoram esse videbant. Sape itaque,
& multum re deliberata, diuinitus eis per in-

spiratione offēditur, vt eā alicui, qui ad Templū
sedulo esset, sponse nomine cōmitteret; eū vero
talē esse debere, cui recte virginitatis custodia
demādaretur, porro non alius Iosepho visus est
magis idoneus ad sponsalitiū coniunctionē con-
trahendū, quippe qui propinquitate generis eā
contingeret; eiusdē enim Tribus erant; insuper
vero & senio, & honestate morū iam pridē bo-
nae fidei existimationē consequutus esset. hāc
ille. His de Mariana cū Iosepho despon-
satione cōsentiri grauissimī Patres, D. Gr.
Niss. in orat. de natiu. ex arcana historia
Cum creuisset, & adulta esset consilium sacer-
dotes agita-ūt, ne quid de sacro illo corpore sta-
ruentes, in Deum peccarent: nam subiugare
eā legi naturae, & addicere quasi seruū si quis
eam in matrimonium duceret, res longē abjur-
dissima, minimeq; decora videbatur: sacrile-
giū enim prorsus existimabatur si homo in, ac
potestatem

potestatem in donarium, quod Deo consecratum ac dedicatum esset, haberet; quoniam legibus sancitum est, ut vir potestatem habeat in uxorem; ut autem mira Templi vna cum sacerdotibus mulier versaretur, & in sanctis conspiceretur, neque conjugatum, nec visitatum erat, & simul grauitas, & honestas rei non aderat. Deliberantibus igitur eis super hac re, diuinitus incidit consilium, ut darent eam cuidam viro nomine desponsationis: is autem ad custodiendam virginitatem eius idoneus esset. inuentus est igitur Ioseph talis, qualem ratio consilii requirebat, ex eadem cum Virgine familia, ac Tribu, isque de consilio sacerdotum sibi puellam despondit: coniunctio autem non ultra sponsalia progrediebatur. hæc ille. Sed & D. Damascen. oratione 1 de dormitione Virginis ait: Cum Virgo ad ætatis florem iam perueniret, atque intra Templi septa manere lege prohiberetur, sponso, hoc est, virginitatis custodi, Iosepho à sacerdotum choro traditur, qui quidem integram, & inuiolatam legem ad senectutem usque, si cum alijs conferatur, seruauerat. His accedit D. Germanus Archiepiscopus Constantinopolitanus de oblatione Virginis in Templo, eadem dicens. Quodnam autem fuerit hoc consilium, quæve fors ad Iosephi electionem in sponsam Virginis, his verbis enarrat D. Hieronymus, vel quicumque alius auctor fuerit libri de Ortu Virginis: Pontifex publicè denunciabat, ut Virgines, quæ in Templo constituebantur, ut ætatis tempus impleissent, domum reuerterentur, & nuptijs secundum morem gentis, & ætatis natiuitatem, operam darent. Cui mandato, cum ceteræ paruissent, sola Virgo hoc se facere non posse respondit, dicens: se quidem, & parentes suos Domini seruitio mancipasse, & insuper seipsam Domino virginitatē vouisse. tunc Pontifex precepit, ut ad festiuitatem, quæ imminabat, omnes ex Hierosolymis, & vicinis locis primores adessent, quorum consilia scire possent, quid de tam dubia re faciendum esset. Omnibus in cōmani placuit, Dominum consulendum, & cunctis quidem orationi incumbentibus, Pontifex ad consulendum Deum ex more accessit; nec mora, cunctis audientibus de oraculo, & Pro-

pitiatorij loco vox facta est, Isaiæ vaticinium requirendum esse, cui illa Virgo desponsari, & commendari deberet. secundum ergo Isaiæ Isaiæ 11. vaticinium: Egredietur virga de radice Iesse, & flos de radice eius ascendet, & requiescet super eum spiritus Domini: cunctos de domo, & familia David nuptui habiles non coniugatos, virgas suas allaturos, ad altare prædixit: & cuiuscumque virga florem germinasset, & eius cacumini spiritus Domini in specie columbæ confidisset, ipsum esse, cui Virgo desponsari deberet; erat autem Ioseph de familia David grandæuus. Cunctis vero virgas suas iuxta ordinem deferentibus, ipse solus suam subtraxit. vnde cum nihil diuinæ voci consonum apparuisset, Pontifex iterum Deum consulendum putauit, qui respondit, solum illum ex ijs, qui designati erant, virgam suam attulisse, qui Virginem desponsare deberet. Proditus est itaque Ioseph, cum enim virgam suam attulisset, & cacumine eius columba de celo conueniens, confidisset, liquidò omnibus patuit, ei Virginem desponsandam fore. hæc ille. Ne tamen tibi præter rem videatur, signo visibili electū fuisse Iosephum a Deo, animaduerte in sacra Scriptura sortis nomine, accipi diuinam voluntatem signo externo declaratam, qua ostenditur, eligiturque is, qui quaeritur, sic Numer. 17 sortibus, & amyggdalis germinantibus in virga, electus est Aaron in sacerdotē: sic diuina sorte quaesitus est præuaricator Acham, Iosue 7. sic Iosue 7. etiam 1. Reg. 10. sortibus electus est Saul; 1. Reg. 10. sic diuina fors cecidit super Matthiam, Act. 1. Act. 1. quam sortem, appellasse scripturam testatur D. Dionysius Areopagita D. Dionys. lib. de Eccles. hierarc. cap. 2. dicens: Diuini Areopag. quiddam, & præcipui muneris, per quod illi choro sacratissimo insinuaretur, qui esset diuina electione declaratus. quod si huiusmodi sortes tam frequentes erant ad ostendendum eos, qui ad maiora munera eligebantur, immò, & eos qui puniebantur; quid mirum, si ad eligendum eum, qui futurus erat Virginis sponsus, & Christi nutritius, & legalis pater, sorte diuina flo- reret virga & Columba in eius fastigio confideret?

An autem inter B. Virginem, & Iosephum intercesserit verum, & propriū matrimonium, an verò tantum sponsalia, nonnulla videtur inter Patres dissensio, quos tamen adhibita distinctione facili conciliabimus. Sunt aliqui Patres, qui in negantem partem iuisse videri possunt; nam D. Bernard ait: *Virum nominat Evangelista Iosephum, non quia maritus, sed quod homo virtutis erat. Et tunc: nec vir matris, nec filij pater, Ioseph exiit, quamvis utrumque ad tempus & appellatus sit, & putatus.* S. Petrus Chrysol. *S. Petrus Chrysol. serm. 175. inquit, Ioseph maritus solo nomine, conscientia sponsus.* D. Cyrill. Archiepisc. Hierosolymitanus in illa verba Luca: *Et proficere cum Maria desponsata sibi vxore, non dixit, inquit, cum vxore sua, sed desponsata sibi: & paulò superior: Maria propter solam desponsationem vxor Iosephi vocabatur: ac tandem ibidem ait: Meminimus Iacob, qui prius, quam Rachel vxorem acciperet, dicebat ad Laban: Da mihi vxorem meam: sicut enim illic ante nuptiarum constitutionem, cum tantum promissio intercessisset, vxor Iacob nominabatur, sic & Maria propter solam desponsationem vxor Ioseph vocabatur.* D. Hierony. *D. Hieronymus in libr. aduersus Heluidium ait: Ioseph Marie custos potius fuit, quam maritus, & Math. in illa verba: Ioseph accepit puerum, & matrem eius, non dixit, inquit, accepit filium suum, & vxorem suam, sed, puerum, & matrem eius, quasi nutricium, non maritum. Quod si obicias, Virginem dici ab Evangelistis vxorem Ioseph, respondet D. Hieronymus in lib. contra Heluidium, ac probat, hanc esse scripturæ consuetudinem, vt sponsas appellet vxores. Hilarius: quotiescunque de vtroque, id est Virgine, & Iosepho fit sermo, mater potius Christi, virgo, quia id erat, non vxor Ioseph est nuncupata, quia non erat. Cyprianus de Passione Domini: Obsequium Virginis Virgini discipulo tradidit Domine, vt iam non Ioseph tanti mysterij oneretur propositura, sed Ioannes, quia iam exigebat ratio, vt coniugij remoueretur opinio, nec vltra pater Christi estimaretur, quia catenus vicem pa-*

tris, & coniugis tenuerat. D. Ambros. de Institut. Virg. c. 6. Desponsata viro Virgo, coniugis nomen accepit, cum enim imitatur coniugium, tunc coniugij nomen assequitur: & epist. 79. & lib. 2. in Lucam in principio, & lib. de Institut. Virginis c. 6. & 7. cum Cypriano de Passione Domini ait: Christum in Cruce separasse matrem à Ioseph, eamq; Ioanni tradidisse, vt indicaret, inter eos verū coniugium nō intercessisse. Actandem eodē modo loquuntur Gregor. Nilfanus homilia de natiuitate, & Gregor. magnus homil. 26 & 27. in Euangelia: ac cum ex Euangelica historia apertissime colligatur, matrimonium ratum inter B. Virginem, & Iosephum extitisse, vt constat ex illis verbis Matt. Iacob genuit Ioseph virum Marie, de qua natus est IESVS: & ex illis quæ dixit Angelus: Noli timere, accipere Mariam coniugem tuam: & ex illis Luca: Ascendit Ioseph cum Maria desponsata sibi vxore pregnante: nec non ex illis: Antequam conuenirent: quibus apertissime significatur, potuisse quantum est ex parte vinculi, honeste conuenire; cum (inquam) ex Euangelica historia, tanquam veritas fide Catholica tenenda liqueat, verum, ac ratum matrimonium intercessisse inter Mariam, & Iosephū, certè, cum illud negant præcitati Patres, loquuntur de matrimonio consummato, quod cum copulam carnalem importer, vt hanc longè à Virgine relegant, matrimonij, aut mariti nomen fugiebant. Possent autē verum, & essenziale matrimonium esse absq; copula coniugali, vnanimis est Theologorum consensus; idq; habetur ex cap. ius. f. 27. q. 2. & ex Concil. Florent. in decreto Eugenij, vbi definit, matrimonium perfici mutuo consensu, quem constat manifestè antecedere copulam: & ex Trident. sess. 24. vbi supponens esse verum, & proprium matrimonij, distinguit ratum à consummato. Immo constat ex coniugio primorum Parentū, inter quos fuit verum matrimonium in amceno illo Paradiso, in quo tamen à carnali copula se abstinuerunt, atque huic veritati innitentes Pa-

D. Bernard.
homil. 2. sup.
miss.

S. Petrus
Chrysol.

D. Cyrill.
Catech. 12.
in illa verba
Luca.
Genes. 29.

Genes. 29.

D. Hierony.

Matth. 2.

D. Hierony.
vbi supra.

D. Hilari. in
Matth. 1.

Cyprianus.

D. Ambros.

D. Gregor.

Nyssen.

Gregor. Ma.

gnus.

Matth. 1.

Ibidem.

Luca 2.

Matth. 1.

D. A.

Matth.

D. A.

Theolog.

4. d. 30. de

quo v. h. d.

late 2. ca. de

sacram. cop.

130.

Concil. Flo.

rent. decr.

Eugen.

Concil. Tri.

den. sess. 24.

D. Th.

P. 4.

tes Patres non pauci, inter B. Virginem, & Iosephum non solum sponsalia de futuro, sed & verum, ac proprium matrimonium de presenti intercessisse docuerunt: D enim August. lib. 1. de nuptiis, & concupiscentia ait: *Non fallaciter dictum est ab Angelo ad Ioseph: noli timere, accipere Mariam coniugem tuam: coniux vocatur ex prima fide desponsationis, quam concubitu nec cognouerat, nec fuerat cogniturus; nec perierat, nec mendax manserat coniugis appellatio, ubi nec fuerat, nec futura erat illa carnis commixtio: idem etiam August. lib. 2. de consensu Euangelistarum, inquit: Exemplo Virginis, & Ioseph insinuat fidelibus coniugatis, etiam seruata pari consensu continentia, posse permanere, vocariq; coniugium, non commixto corporis sexu, sed custodito mentis affectu. & lib. 1. de nuptiis & concupiscentiis: Cur non coniuges maneant, qui ex consensu concubere desinunt, si manserunt coniuges, Ioseph, Maria, qui concubere nec ceperunt: cap. 11. Omne, inquit, nuptiarum bonum impletum est in illis parentibus. Christi; proles, fides, sacramentum, prole cognoscimus ipsum Dominum Iesum; fidem, quia nullum adulterium; sacramentum, quia nullum divorcium. Idem etiam non obscure docuit D. Ambrosius, dum l. 2. in Lucam in principio ait: *Qua non accepit, nemo dimittit, & ideo, qui volebat dimittere, fatebatur acceptam: scilicet in uxorem aut coniugem, ut satis explicant praecitata verba Angeli: Noli timere, accipere Mariam coniugem tuam: idem etiam D. Ambrosius, c. 1. 1. uc. acutè dixit: Maluit Dominus aliquos de suo ortu, quam de Matris pudore dubitare: celebrat ergo B. Virginem per verum matrimonium fuisse Iosepho coniunctam, alioquin cum parturiret, pudoris eius fama iacturam pateret; maxime, quod, cum in Euangelio vocetur Ioseph pater Christi, aperte supponitur, verum matrimonium inter Virginem, & Iosephum extitisse, cum Christus minimè illegitimus fuerit existimatus. Tandem idipsum constanter docet D. Thom. Quomodo autem verum, ac ratum matrimonium non pugnat cum firmissimo Mariano proposito de perpetua seruanda virginitate, vel**

qua ratione Virgo, quae virginitatis votum emiserat (ut testatur Augustinus libro de sancta Virginitate) poterat matrimonio consentire, cum teste Hieronymo super primam epistolam Pauli ad Thimot. ca. 5. *Vouentibus virginitatem non solum habere, sed etiam velle, damnable est: quidam respondent, quod licet emisisset votum virginitatis, potuisset reuocari, & irritari per parentes eius, praecipientes illi nubere, ut habetur lib. Numer. c. 30. sed minime gentium illos id praecipisse credam, quia votum Virginis irritum factum, perfectionem, & excellentiam virginitatis minueret, quae procul dubio minor extitisset, quam si ex voto ab ipsa nuncupato, & per parentes confirmato custodita fuisset. Bisariam ergo aliter id explicari potest, primo dicendo: ante sponsalia conuenisse Iosephum, & Mariam, ut neuter ab altero unquam postularer debitum, & ita sub hac conditione contraxisset, quod nihil obesse substantiae matrimonij docuerunt celebris ille Cancellarius Parisiensis, Abulensis, Dionysius, & alij plures; sicut enim dominium distinguitur ab usu, & absq; illo haberi potest; ita in matrimonio potest dari potestas, & dominium in corpus coniugis absq; usu copulae carnalis: & sicut potest tale dominium conferri sub conditione nunquam tali re utendi, cum conditio haec non sit contraria traditioni dominij; ita potuit inter B. Virginem, & Iosephum vera fuisse corporum traditio per matrimonium ratum, sub conditione nunquam utendi tali retradita. Secundo alij cum D. Thom. 3. p. q. 29. opinantur, & verius, B. Virginem ex speciali instinctu Spiritus sancti, vel ex diuina reuelatione agnouisse, Iosephum nullum profus eius virginitati nocumentum fore allaturum, ut qui nunquam ab ea petiturus esset debitum; unde rectè potuit B. Virgo consentire in verum matrimonium, non explicitè consentiendo in copulam carnalem, absolute, & non sub conditione, si Ioseph debitum petisset: cum enim esset certa ex infallibili reuelatione, non fore illum*

D. August.

D. Hierony.

Num. 30.

Ioan. Gerso.

Canc. Paris.

Serm. de

Nat. Mariae.

Abul. in cap.

30. nn. q. 32.

Dionys. Car.

in vita Chr.

p. p. c. 3.

Palud. in 4.

d. 30. q. 2.

D. Thom. 3.

p. q. 29. art.

1. ad 1.

à se

à se postulaturum, non opus erat, actum illum conditionatum elicuisse: vnde cum D. Augustinus ait (vt refertur dist. 27. qu. 2.) B. Maria subiecit se diuine dispositioni, dum proposuit, se peruenaturam Virginem, nisi Deus aliter ei reuelaret; committens ergo virginitatem suam diuine dispositioni, consensit in carnalem copulam, non illam appetendo, sed diuine inspirationi in viroque obediendo: intelligi debet loqui de consensu non expresso, & explicito in copulam, sed in radice, quatenus diuinitus edocta vinculo matrimonij consensit, quod ex natura rei ad liberam procreationem ordinatur: talis autem consensus in radice, in nullo virginitatis perfectioni derogat, cum stare possit, supposita diuina reuelatione, cum formalissimo proposito, omnem copulam etiam coniugalem vitandi. Vnde

Hugo Victorius, qui suo sæculo, velut alter August. haberi meruit, pie simul, & sapienter dixit: De incorrupta virginitate Matris Domini hac fides inquit pie, & pietas fideliter constituitur, quod eius perfectionem nullo modo imminuit coniugalis consensus, quemadmodum castitatem illius non violauit conceptus, nec integritatem abstulit partus. Ipsa namque eadem Virgo perpetua, & cum desponsaretur viro, non tamen deseruit, aut mutauit propositum continentie, & cum secundaretur, non à viro, concepit sine libidine, & cum filium ederet, peperit sine dolore: ac seipsum explicans magis: Discutiamus, inquit, vt postulas, quid sit coniugium, & ex eius definitione, proposita consideremus, si simul esse poterunt in Virgine Matre, & consensus coniugalis, & propositum virginitatis. quid enim est coniugium, nisi legitima societas inter virum, & feminam, in qua videlicet societas ex pari consensu vterque semetipsum dedit alteri? spontaneus ergo consensus inter virum, & feminam legitime coniunctos fuit, quo vterque alteri debitorem sui se spondet, iste est, qui coniugium facit, & coniugium est ipsa societas tali consensu considerata, que altero viuente alterum ab altero non dissoluit, est adhuc alius consensus, sed carnalis commercij ab inuicem exigendi, atque reddendi, simi-

lem inter virum, & mulierem passionem constituens, comes, non effector coniugij: officium, & non vinculum, qui & ipse tamen, quum pari ab viroque voto suscipitur, pari etiam necesse est debito teneatur. Adungit: porro huius debui (de carnali commercio loquitur) necessitas illos coniugatos sibi ad inuicem non subiecit, in quibus, dum coniugium contraheretur, vel sanciretur, huius operis consensus non præcessit; nec tamen hoc officio cessante, veritatem, seu virtutem coniugij cessare credendum est, immò potius tanto verius, ac sanctius coniugium esse, quod in solo charitatis vinculo, & non in concupiscentia carnis, libidinis ardore fundatum est. hæc ille.

Duplicem deinde cæremoniam, quam in eo sacro sponsalicio intercessisse aucto, nō est, cur inutili silentio præteream. Prima est, quod sanctus Ioseph annulum porrexit beatæ Virgini; annulum enim sponsalem loco athæ solitum dari inter Hebræos, non obscure colligitur (vt Cardinalis Baronius adnotauit) ex illo Genes. Dixit Thamar: patiar quod vis, si dederis mihi arrhabonem, donec mittas, quod polliceris; ait Iudas, quid vis pro arrhabone dari? respondit, annulum tuum: hic autem annulus beatæ Virgini à sancto Ioseph datus, Perusie Italiæ Ciuitate in Ecclesia sancti Laurentij magna veneratione asseruatur, cuius tamen materiæ sit, distinctè discerni non potest. Secunda cæremonia fuit, quod sanctus Ioseph pallium suum extendit super beatam Virginem, quo illam cooperuit, vt mos erat apud Hebræos, vt constat ex illo Ruth 2. vbi petens illa Booz sibi desponsari, dixit: Expande pallium tuum super famulam tuam: duplex autem hæc cæremonia, & fidelitatem ab vxore seruandam, & protectionem à marito ei exhibendam protendebat.

Porò iam tempus est, vt de ætate, in qua cælestes hi coniuges, Maria, & Ioseph, coniugium inierunt, sermonem instituamus. & quidem de ætate Virginis, Alberti Magni opinio fuit (id referente Dionysio) viginti quinque annos habuisse, cum

Hugo Victorius.
Serm. de desponsatione Mariæ.

Card. Baronius.
10. l. Anna
Christi. 27.
94. l. 10.
in pres.
Genes. 31.

Ruth 2.

Albert. Magnus.
Dionysius.
lib. de laudibus
Virg. 4. c. 37.

cum sponsalia contraxit: sequutus est illum Card. Caietanus, & uterque eo innititur fundamento, quod oportet in beata Virgine concedere omnem congruentem dispositionem tam ex parte naturæ, quam ex parte gratiæ, ad hoc, ut mater Dei fieret: ætas autem nubilis exigit completum motum augmenti, quia naturalis ordo id ex natura rei sibi vindicat, ut prius perficiatur persona, quam detur opera ad consecranda speciem: huiusmodi autem augmentum, iuxta Philosophorum sententiam, requirit in viris quatuor septennia, in fœminis verò tria cum dimidio; ut ergo perfecta mater perfectum filium generaret, oportebat ex natura rei, esse viginti, vel viginti-quatuor annorum; unde Plato lib. 4. de Republica, propter ineptitudinem ad generationem, quæ in puellis plerumque viget, iubet, ne usque ad vigesimum annum nubant: qua etiam ratione Aristoteles à magistri sui sententia non recedens, docet viros non esse nubendos, usque ad 18. annum. E contra verò alij, quindecim tantum annos ei tribuunt, ut tradit Dionysius Carthusianus, qui lib. de laudibus Virginis ait: *Dixerunt quamplures, etiam eruditi, quod Virgo circa quintumdecimum ætatis suæ annum conceperit Dei filium: eisdemque sententiæ subscribit Card. Baronius Tomo 1. Annalium.* Alij antiquiores Patres, decimo quarto ætatis anno, Virginem nuptam fuisse autumant; hi sunt, antiquissimus Euodius apud Nicephorum lib. 2. cap. 3. D. Bonaventura in suis meditationibus, Gregorius Nicomedien. oratione de oblatione Virginis, Andreas Cretensis, Gregorius Nissenus, Cedrinus, & Abulensis; hi enim omnes tradunt, Virginem tertio ætatis suæ anno in templo fuisse oblatam, & in eo per annos undecim permansisse, & continuò à sacerdotibus fuisse Iosepho desponsatam. Omnes etiam, ut certum supponunt, Abulensis in c. Virginem, cum Christus ascendit in cælis, ætatis fuisse, quadraginta octo annorum, à quibus si demas triginta tres

quibus superstes fuit Christus, remanent quindecim: igitur, cum decimoquinto anno ætatis suæ Virgo pepererit Christum, reliquum est, decimoquarto anno matrimonium contraxisse; conveniunt namque omnes, post vauum annum ab initio matrimonij peperisse Christum. Alij denique, quos sequuti sunt Ioannes Annus recens Cronographus, & Driedo, sponsatam affirmant, anno ætatis sue decimo tertio, idque putant se ex D. Hieronymo colligere. In tanta autem opinio-num varietate, mihi satius videtur, communiori Patrum sententiæ adhaerere, qui quarto decimo anno ætatis suæ B. Virginem nuptam tradunt; cum enim esset optimæ complexionis, non est, cur maior ætas desideranda esset ad conceptum.

De ætate autem sponsi eius Iosephi tempore desponsationis, non minor est opinio-num diuersitas; nam D. Hieronymus, vel quicumque alius auctor est, lib. de ortu Virginis ait: iam tunc senilem etatē agere: ait enim: *Erat Ioseph de familia David grandævus.* Consentit Nicephorus, dum ait: *Ioseph senio, & honestate morum, iam pridem bonæ fidei existimationem consequutus erat.* & quamvis hi non signent ætatem expressè, tamen illam signavit D. Epiphanius dicens: *Ioseph accepit Mariam ægens annum fortassis octogesimo, & ultra.* & deinde subdit: *Senex octogesimo annum supergressus, non accepit Virginem in usum, sed magis dispositus est in custodiam.* Cancellarius verò Parisiensis existimat, Ioseph tunc nactū fuisse annos quinquaginta, à quibus incipit senectus. Abulensis non longè diuersam viam ingressus, ait: *Quamuis Ioseph esset aliquantulum senex, tamen adhuc erat potens ad gignendum, & manifestè apparebat omnibus ex habitudine corporis.* Per multi tamen cum Viguetio, tradunt Iosephum, tunc iuuenem fuisse; sic enim ille ait: *Virgo non euasisset notam infamie, si vir eius fuisset senex, & decrepitus, prout olim non reuelata veritate pingebatur; nec fuisset Virgini solatio, aut adiutorio, sed radio.* Consentit eidem sententiæ Maior, dum tri-

O o ginta

Ioan. Annus
apud Suarez.
3 p. q. 29. dij.
7 sect. 3.
Driedo lib. 3.
de dogm. tra.
3. c. 5. in fine.

D. Hiero de
ortu Virg.
1. Reg. 4.

Nicephorus.

D. Epiph. lib.
2. here. 31.
& li. 3. her.

Ioan. Gerson.
Cancell. Par.
ser. de nat.
V. Abulensis
in Matt. 1. q.

Vigu in inst.
c. 20. §. 9.

Maior. Mat. 1.

Caiet. super
Luc. 1.

Plato lib. 4.
de Repub.

Aristoteles.

Dion. Carth.

Baron. pag. 27

Euod. ap. Ni.

D. Bonau.

Greg. Nicod.

Andr. Cret.

Greg. de dorm.

Virg.

Greg. Nis.

ho. de humil.

Christi gen.

Cedrin. in cō-

pend. histor.

Abulen. in c.

2. Matih. q.

91.

Salmeron.

ginta annorum ætatem, vel paulò amplio-
rem illi tribuit: consentit partim Salme-
ron, dum ait: cum ratione coniunctam
videri sibi eorum sententiam, qui intra
quadragessimum annum, vel saltem in-
tra quinquagesimum Iosephi ætatem
constituunt; ut ita in virenti, floridoque
æuo, ac prudentia pleno, commodè Vir-
gini in coniugem aptari posset. Doctissi-
mus vero Ektius, ut litem hanc dirimat,
in antiquiorem sententiam, senem il-
lum asserentem esse, propendens, ait: In
hac re non lubet ad alterutram partem decli-
nare, ubi nullum nobis constat scripturæ pro-
quacunque parte testimonium, eo maximè,
quod à recepta, & diu persuasa opinione teme-
rè discedendum non est, facilius igitur pateret
antiquiori sententiæ auctoritatē suam, fidemq;
manere. Sed mihi, salua eius pace, viden-
tur non obscura sacræ scripturæ testimo-
nia senilem ætatem ad generationem
ineptam apertè refellere; nam apud Isaiā

Ektius ser. de
S. Iosepho.

Isai. 62.

Glossa.

vign. vbi su.

Iyr. an. ibid.

Luc. 1.

legimus: *Habitabit enim iuuenis cum Vir-
gine*: quæ verba Glossa explicat de Iose-
pho, & Maria, quam sequitur Viguetius,
vbi supra, & Lyranus ibidem ait: *Habita-
bit iuuenis cum Virgine, ut Ioseph cum Maria,
Valerianus cum Cecilia, Chrysantus cum Da-
ria*: Deinde, quod magis vrget, extant ver-
ba Lucæ: *putabatur filius Ioseph*, si ergo iu-
dicabatur Christus Dominus ab Hebræis
tamquam filius Ioseph, manifestum est,
eum ætatis fuisse aptæ ad generationem,
alioquin, nec ipse notam spurij, nec ma-
ter, adulteræ infamiam (ut præcitati au-
ctores adnotarunt) euasissent. Et Ioseph
quidem inutilis fuisset, ac debilis ad labo-
res fabriliæ artis, & ad obsequia infanti,
matrique præstanda, cum esset eundem
in Bethlehem, redeundum Nazareth, fu-
giendum in Aegyptum, atque inde re-
meandum, & sudore vultus sui victus il-
lis suppeditandus. Sanè, si tam senex fuisset
(ut Epiphanius, & Nicephorus, & alij
antiqui putarunt) alieno potius ministe-
rio eguisset, quàm, ut aliis valeret ipse mi-
nistrare. Neque quidquam obstant anti-
quæ picturæ, quæ illum senem canescen-

tem, & curuum expriment; ut enim Ho-
ratus dixit:

Pistoribus, atque Poetis

Quidlibet aude di semper fuit æqua potestas.
Vel fortassis ideo pingitur canus, ac senex
ad castitatem mentis, & virtutem signan-
dam; nam, ut Salom. dixit: *cani sunt sensus Sap. 4.*
hominis, & ætas senectutis, vita immaculata:
vel tandem ut ab intuentibus omnis libi-
dinis suspitio, longè exterminetur. Sed
neque illa consuetudo senem illum pin-
gendi vniuersalis est in tota Ecclesia: ut
enim adnotauit sapientiss. Salmeron, in
quibusdam Germaniæ prouinciis, vir
fortis, & robustus depingitur; neque id
quidquam dedecet honestatem Virgini;
nam si in aliis non paucis plus potuit gra-
tia, quàm natura frigida, & senectus, non
est, cur id iuueni Iosepho denegetur. Deo
autem & B. Mariæ, sit honor & gloria in
sæcula sæculorum. Amen.

Horatius et.

Sap. 4.

Salmeron.

2. trail. 19.

HOMILIA II. HISTO- RICA.

In qua difficultas illa elucidatur, num
Iosephus statim post initum Hiero-
solymis matrimonium, Virgine re-
missa in Nazareth, Bethlehem re-
dierit, tempus celebrandarum nu-
ptiarum ibi expectaturus; an potius
ipsemet Virginem reduxerit in Na-
zareth, ibique in propria secum do-
mo eam retinuerit vsque ad nuptia-
les solemnitates.

Lerosque video, eosque an-
tiquissimos, & grauissimos
Patres, constanter asserentes
beatam Virginem statim ab
inito coniugio Iosepho fuisse
traditam, & mox Nazareth ab eo dedu-
ctam, ibique in propria domo custodi-
tam: hi sunt S. Ioannes Chrysostomus,
homil.